

עין משפט
גל מצות
:יה:

קפ"א מ"י פ"ג מהלכות
לרשות הלכה יז פמג
עשין מה טור ש"פ לה"פ
סימן לו סעיף ג וסימן נה
סעיף י:

קמא ב מ"י פ"ד מהל'
ענדים הלכה ט'
קמב ג מ"י טס הל' יא:
קמג ד מ"י טס הל' יב:

מִזְבֵּחַ רִשְׁוֹ

[illegible][illegible][illegible]

יח:

בין שפירש מצינו. פי' בקונטרס נדר"ע גרס כיון שפירש עליו
 דע"כ מצינו ליה לאוקמי יז אס לתקראה» דלאחרין פ"ק
 וסנהדרין (דף ה. ד.) ויז אס לתקרות כר"ל נדרשין כצרכיה (דף
 ג.) דרמיו מהאי פלוגתא על מילתא אחרתא דאחר הכא לר"ל

(ד.) דרמיק ומהי פתוחה ענין מיתחם
 אלס למקור ומהי עלם סבד דעס אס
 למסחרם ס"ל ורע"ע סבד כיון
 שפירש טעיות עליה לשם יעוד אס
 יעודל בנגט וזוהי אלל אביה אינו
 יושב למכר דאין אלס מוכר אה אס
 שפחות אברה אישות דסבר יא דס
 בקקאל קלומר צנגדו קרעין ביה שהול
 לשון נגד דאי לשון נגידה איבעי ליה
 ואלע"י דבעלתא קרעין צפנשו (במדרס
 ודברס) ההם ליכא למיטעי אלל הכא
 איכא למיטעי: (ע"ר"ב א"עוד סבר
 שם אב דססוריה. ומללל כחצ צנגידו
 צ"י"ד שמע היות לשון צנגידה דאי
 לשון צנג הוה ליה למיטע צ"י"ד
 ואלע"ג דכתיב (בראשית טז) ותחפשהו
 צנגדו כלל צ"י"ד היינו משום דליכא
 למיטעי וקשה היכי דייק השמקרות
 לשון צנגידה מללל כתיב צנגידו
 צ"י"ד דלדרכה נידוק שהול לשון
 פריסת טעית מללל כחצ צנגדו צ"י"ד
 יעוד דאין רגילות למיכח לא צ"י"ד
 כלל וצ"י בתוך חזיות הפסוקה ורלה
 (פרש) שמקור ודאי משמע עלה
 שפירשט טעית כמו ותחפשהו צנגדו
 דצ"י"ד אלל מללל הוה לשון נגידה
 צנגדו לשון פריסת טעית הוה לו למכר
 צנגדו עליה ולא צנגדו ד"ה ומיהו
 קשה ל"ה"ט דאין דרך בהמלה להקדים
 דברי ר"ע לדברי ר"א שהיה רבו"ס לך
 ורלה ל"ה"ט דגרסי"ן כיון שפירש טעיות
 עליה דברי ר"א ור"ע אומר כיון צנגד
 ד"ה ויחא השתא דשדרי ר"א קודמין
 לדברי ר"ע שהיה תלמידו והפ"ק ר"א
 צנגד יא אס מללל ומקורה הוה לשון
 ורלה היינו לשון פריסת מללל מכי
 צנגדו צ"י"ד או צנגידו צ"י"ד אלע"ג
 דכשעשו לא כחצ צ"י"ד היינו משום
 דליכא למיטעי ור"ע סבד יא אס
 ורלה היינו לשון פריסת דאי לשון
 פריסת טעית

נגד אלה"ל בצגדו נמנע יאמר בגדו כמו מנגד נגדו ומחלבו חלבו ואע"ג
דקרינן ותתפסוהו בצגדו ולא בצגדו הסם ליכא למיטעי וי"מ בהאי
וכתמיב אבר לא עינה וקרינן לו בחייו ריש סבר שם אס למקרא דהיי
לו בחייו והסאס מגלה ענה בצגדו שחול לצד בנן פרסאס עיית ר"ה
סבגו ע"ה למקורו ומכיל לו חלף"ק ותפסא מגלה ענה בצגדו שחול
לשון בגדו"ס: וזבני"ה הוא מובין א"ה הא יעודי מיעד א"ה.
ולאו דוקא יעודי מיעד אלא רי"ל קדושי מקדש לה דלי לא היה
ליכול לקדש אלאו קאמר שוב אינו רשאי למכור פטעא אפי' לקדש
האיט יול ריש למכור ו מיטשנן הגירסא וזוהי הוא דלא מוזנן לה
הא לשאר מילי מני עבד וקא מתמה גמרא הא יעודי מיעד לה
לגמור היכי אחרין דשאר מילי מני עבד והא כבר יעודי מיעד
לה ואי אחרת נישולין עושה ח"ל לציני שמות כה ודוק:

ששלא אירוסין אירוסין שאני. פי' שאני אירוסין דידה דיון
הוא לו לא חדש יבול למכורה אלא נישולין נישולין מי

שחנני פ"י הקוטרס כיון דמדאורייתא גינפאק מרשומיה לגמרי וקשה והא
מאירוסין נמי הוה לנישואין כדלפנין (לעיל) מצי יקח וז"ל דמ"מ יא
לזיווגין כיון אירוסין לנישואין משום דנשיאין נפקא מרשומיה לגמרי
דכ"פ הקוטרס דא ליחא דהא קטנה יא מפרס נפשא לחפסיה הכי
דינפאק מרשומיה דאז פשיטא דלא לך יא לישב פ"י הקוטרס הכי
שגלתא אירוסין מאירוסין שאני דאמרי דנשיומיה דאז היא לכל מי
דשאי למוכרה אחז שקבל כסף קדושה א"כ היא מילתא הוי חדוש
מאירוסין דדידיה פירוש כשקבל אהי קדושים אכל נישואין גמורין
והנישואין דדידיה וננישואין דדידיה נמי לא מצינ לה אכל נישואין

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

ויון שפירש עליהם עליו. דעל כרחק מיבעי ליה לזאקמי יז אס
מקרא כר"ע דלמארין כסענדרין צפיקס) וז אס למסורת כר"א
דדייקי בבכורות (דמיני מהא פלוגתא על חילתא אחריי דלמארין
תחם לר"א ז אס לחברא וכווננו עוב מהא דזש אס למסורת ח"ל

לֵאמֹר בְּבָגְדוֹ בַּה כִּיּוֹן
שָׂאִי לְמוֹכְרָה כְּמֵאִי
לְמִסּוּרָת וּרְיָע סִבֵּר
וְכִבֵּר יֵשׁ אִם לְמִקְרָא
אֲבוּהָ יְעוּד נִישׁוּאִין
יִנְפָקָא מִיְנָה לְיֹורְשָׁה
יִדְהָ מֵאִי תֵּנָה שְׂמַע
טְלִיתוֹ עֲלֶיהָ שׁוֹב
הוּא דְלֵא מוֹבִין לָהּ
אֲמַרְתָּ נִישׁוּאִין עוֹשָׂה
בְּיָדָהּ רְשׁוּת בַּה אֵלָא
עוֹשָׂה אֲמֵר רַב נַחֲמֵן
דְּעַלְמָא קֵאִי וְהָ"ק
יִשְׁתַּחֲוִיב כְּשֶׁאֲרָה
יִכּוֹל לְמוֹכְרָת בַּה
מְשׁוּם רַבִּי "אַלְעִיזֵר"
שׁוּיָן שְׂמוֹכְרָה אֲלֵמְנָה
נִה לִכְתֵּן הַדְיוּט הָאִי
יִמָּא רִקְדִישׁ נִפְשָׁה
קִדְשָׁה אֲבִיהָ מִי מְצִי
וְכִי אֵת בְּתוֹ לְשַׁפְחוֹת
מִרְסֵּם א"ר יִצְחָק הַכָּא
בִּי יוֹסִי בְּרַבִּי יְהוּדָה
נִתּוֹת לָאוּ לְקִדְוּשִׁין
נִישׁוּאִין עוֹשָׂה כִּיּוֹן
יִהְיֶה רְשׁוּת בַּה וְאֵלָא
יִן שְׂמוֹכְרָה הָא אִין
נִפְחוֹת אַחֲרָא אִישׁוֹת"
מִימֵר שְׂאֵנִי אִירוֹסִין
יִהְיֶה אִפִּילוֹ תִּימָא
וְאִין רִידָה מְנִישׁוּאִין
בְּשַׁלְמָא אִירוֹסִין
נִישׁוּאִין מְנִישׁוּאִין
מִי

נדר אלמנה וגרושה וגו' ולענין ירושה וז"ל אומה' מכלל שהבעל יורש את אשתו: **הכא**. דקמי פירש לעילא לאו ביעוד קאי אלא בקדושין וקטנה בעלמא שלא נמכרה: **כיון שמכרה למי שנמכריה בה כו'**. כלומר קידשה לאישות: **אין מוכרה**. הכא בנתי לקדושים שהיא אסורה עליהם יעוד ובענין אחר לא יעדה (שמה כא'): **מוכרה לקדושים**. בענין יעוד והכי אמר חזקיה חזקיה דמשיח: **ושני שמוכרה**. כהא אלמנה כ"ג וקדושים מופסין לו בה קדושים: **מופסין בחייבי לאוין** כלקמן ש"פ (דף סח:): **אי דקדים נפשה**. שלא ע"י אביה ומתארמלה הימנו: **אלמנה קרי לה**. בחמיה וכו' יש תמשה קטנה כלום: **ואמר רב עמרם רסקין**. **הכא**. מתארמלה מוקדשין יורש והאי דדר מני לזונה ולא רסקין ליה נפשותא חזר אשיות אלמנה דרי וכו' ר' יהודה היא למחר קמן (דף יט.) מעות הראשונות של מנהגה לאו לקדושים ניתנו וכו' ייעד לה בעצדות שיש לו עליה מיעד לה ואין קדושים אלו ע"י אביה גזרת הכבוד היא שהיו קדושים הילכך דדר מני לזונה: **הא אין מוכר וכו'**. ואפי' אמר אירוסין שגמי אירוסין דירה. דכיון שהיה לא קדשה יכול למוכרה: **כשלא אירוסין אירוסין שגמי**. ואיכא למימר אלא קפיד קהל דלא לזונה חבר קדשה וכוין דהיי קדושים לאו אירו. עבד יתן לו רשות למוכרה: **אבל אשויאן**

מי

ליורשה וליטמא לה ולהפר נדרים עם בעלה חזן ממירה שאינו יוכיח למימר אין כך (6) זה אלא חדשו ואיכא לאוקמי האי חדש וספקי לה לגמרי מרשומיה דאב א"כ אין לתקן בין יגשיון ידיה ממסרה נפשה לחופה לא אשכחן דנפקא מרשומיה דאב דברי: במאי

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) תוֹסֵף דִּיּוּה נִשְׁלַמְתָּ וְיִסֵּף
אֵין לָךְ בּוֹר אֶלֶּל מְדוּשָׁה:

זוטר תוספות

א כלומר בכגור קרנן
 ביה בחיריק. רש"י.
 ג מרחיב כגור בנטיס
 דגור. ש. נ. [והאן]
 משלש בגור מלרש"י.
 ה והן קץ. חס'
 ה'ר"ש. ה בכגור בה
 משמע שהא בגור ד.
 חס' רש"י. ו. כגנול.
 חס' רש"י. ו. מירא
 דהנא לא פקדו ופסוהו
 דבגור דרש"י אלא
 מרחיב אשר לא יערה
 כאלף וקרנן ליה לא
 בגור. רש"י. ו. וכל
 חל מהו תנא בגור
 למרש' מיהו רחיה
 בכגור לפום
 דבגור מלא יערה כי כזי
 דלא תקסל ליה סופיה
 דרש"י. ו' ע"ש שפסר
 ויהו. ו' אבל תחשבה
 אלא יתקבא אבוי שהא
 קרנא אבוי. רש"י.